

Een handje zand

Verhaal van een eiland

door

ARIE GRENDEL

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **EEN HANDJE ZAND** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ARIE GRENDEL** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2002 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **17** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Oude Evert - verteller

Pieter van Sijmen - jonge loods

Nelie - zijn vrouw

Jan Daalder sr.

Barendje - zijn vrouw

Dirk Daalver - hun middelste zoon

Guurtje - zijn vrouw

Bert - de jongste zoon

Jan - de oudste zoon

Geert - een jonge schapenboer

Opa Daalder

Blonde Mien

Onnozele Gerrit van Zon

Gerard van Zon - zijn vader

Ali Troost - zijn moeder

Piet Konijn - oudere dorpsbewoner

Eveline - jonge vrouw

Een stemmenkoor van schoolgaande jongens en meisjes

Evert, een oude man, zit aan een houten tafel midden toneel. Hij wordt belicht door een spot, terwijl de rest van het toneel donker is. Hij laat een stuk van een visnet door zijn vingers glijden. Als hij het bekeken heeft richt hij zich tot het publiek.

Evert: Toen God de wereld had geschapen
bleef hij nog zitten met een handje zand.
Mooi wit, dat wel, maar waar moest hij het laten,
want alles was er al, de zee, de lucht, het land.

Als hij het eens gewoon liet vallen.
Op goed geluk en met zijn ogen dicht,
't was niets voor hem, maar wat kon hij verknallen.
Met één hand zand werd nog geen onheil aangericht.

Vooruit dan maar, hij sloot zijn ogen
en opende met één ruk toen zijn hand.
God zegent zelf de greep, dacht hij bewogen,
pinkte een traan weg, keek en zag het witte strand.
(hij grinnikt even)

Zo begint een gedicht, waarin het ontstaan van dit eiland, mijn eiland, wordt beschreven. De dichter heeft er zijn draai aan gegeven, maar dat is de bekende dichterlijke vrijheid zullen we maar zeggen. *(hij pauzeert even en dan nadenkend)* En waarom zou het anders gegaan zijn. *(hij grinnikt weer even)* Als dominee me zo zou horen zou hij wel zeggen: "Die Ouwe Evert zit weer te fantaseren." Nee dominee. Zo is het niet. Als je zo oud geworden bent als ik heb je niet veel anders dan je eigen gedachten. Dat is oude mensen eigen moet je maar denken. Ze hebben nou eenmaal niet veel anders nietwaar? Je vindt het misschien gek, maar ik mag graag eens op het kerkhof zitten. Dat ligt hier, heel ouderwets, nog rondom ons oude kerkje. Dat is al zo oud, dat het een monument is. We moeten er dus heel zuinig op zijn. Het ligt op een heuveltje vlak buiten het dorp. Van daaruit kijk je ver over ons eiland, tot aan de duinen en tot aan het bos. Zo hier en daar verspreid liggen wat boerderijen, verscholen achter scheefstaande bomen, scheef gewaaid door de westenwind, die soms met gierend geweld over ons eiland kan razen. En op de weilanden schapen, heel veel schapen, want mijn eiland is een schapeneiland. Minder dan vroeger, dat is waar, maar toch. Zo tegen de avond mag ik nog wel eens naar dat kerkhofje gaan. Dan praat ik daar met de doden. Met Pieter bijvoorbeeld. Pieter van Sijmen. Hij heette natuurlijk niet zo,

maar iedereen noemde hem nu eenmaal zo. Pieter is nou al heel lang dood. Hij was loods. Er woonden toentertijd veel loodsen in ons dorp, nietwaar Pieter? *(er is luid gekrijs van meeuwen te horen)*

Pieter: *(stem)* Evert, waarom roep je me?

Evert: Hoor je de meeuwen Pieter? Ik roep je niet jongen, het zijn de meeuwen. Ze laten je niet los Pieter. Ze hebben je nooit losgelaten.

Pieter: *(stem)* Nee, ze hebben me nooit losgelaten. Als kind zat ik al op het duin en keek naar de zee en de meeuwen. Die hoorden bij elkaar en op de één of andere manier wist ik toen al dat daar mijn bestemming lag. Als een meeuw bij de zee.

Evert: En zo is het gegaan, hè Pieter, zoals bij je vader en je grootvader daarvoor. Het was de zee, die aan jullie trok. *(het gekrijs van de meeuwen wordt minder, maar is af en toe nog wel zwak hoorbaar. Evert verlaat het midden van het toneel, terwijl Pieter en Nelie, zijn vrouw opkomen en naar midden toneel gaan. Nelie heeft een mandje aardappelen bij zich en een pannetje. Ze gaat aan tafel zitten, terwijl Pieter onrustig heen en weer loopt. Zij begint de aardappelen te schillen)*

Nelie: Hè jongen ga toch zitten. Je bent zo ongedurig. Is er wat?

Pieter: *(een beetje kribbig)* Is er wat, is er wat. Wat zou er moeten zijn. Er is niks.

Nelie: Nou zeg, wat krijgen we nou. Ik zeg toch niks bijzonders.

Pieter: *(bindt in)* Nou ja, zo bedoel ik het ook niet. Ik vraag me alleen af wanneer die vaste aanstelling nou eindelijk eens komt. Die hebben ze me nou al zo lang beloofd en het scheelt toch altijd weer een paar daalders in de maand. Die kunnen we best gebruiken en dat weet jij ook wel Nelie.

Nelie: Natuurlijk weet ik dat wel Pieter, maar je weet hoe dat gaat, die hoge heren hebben de tijd. Die hebben er geen idee van hoe wij hier moeten sappelen om de eindjes aan mekaar te knopen. Maar het is tot nu toe gelukt en we zijn nog niet van de honger omgekomen, hoewel de piepers er niet mooier op worden. *(snijdt er één door, bekijkt hem en gooit hem weer terug in het mandje)* Weer een rotte.

Pieter: Het voorjaar is veel te nat geweest en ons tuintje ligt ook te laag onder tegen het dijkje. Als die aanstelling er door is moeten we maar eens proberen een hoger stukje grond te krijgen.

Nelie: *(zet het mandje neer en gaat met haar hand door het pannetje)* Zo, dat is wel genoeg dacht ik... *(ze is even stil)* Pieter.

Pieter: *(hij is gaan zitten)* Ja, Nelie.

Nelie: *(ze is opgestaan en doet of ze met haar spulletjes weg wil gaan)* Ach nee, niks.

Pieter: Jawel, je wou wat zeggen. Kom voor de draad er mee.

Nelie: Ach nee. Laat maar.

Pieter: *(aandringend)* Nelie!

Nelie: *(ze aarzelt nog steeds)* Nou ja. Je moet niet kwaad worden, maar boer Lammers, je weet wel, waar nicht Martje mee getrouwd is...

Pieter: Rooie Roel.

Nelie: Ja die, van achter de Berg. Nou, Martje vertelde me laatst, dat die wel wat hulp zou kunnen gebruiken. Niet voor tijdelijk zei ze, maar voor vast, weet je wel.

Pieter: *(staat op)* En toen dacht jij, Nelie van Truitje Zwaan, dat jouw man, Pieter van Sijmen, maar eens met Rooie Roel moest gaan praten voor dat baantje.

Nelie: Het is vast werk, Pieter, en boer Lammers betaalt goed en er is een huisje bij, vrij te bewonen en een hoog stukje grond en jij hoeft niet meer in angst en beven te wachten of ik je nog wel levend thuis krijg. *(ze is er een beetje buiten adem van)*

Pieter: *(staat op en gaat naar haar toe. Hij neemt mandje en pannetje van haar af en zet die op tafel. Hij legt zijn handen op haar schouders en draait haar naar zich toe)* Nelie, mijn lieve Nelie. Toen wij met elkaar trouwden, nu al weer bijna vijf jaar geleden, wist je, dat je met een zeeman in zee ging en niet met een landrot. Ik dacht dat je zo langzamerhand wel wist, dat een man van de zee nooit een man van het land kan worden. Nooit, nooit en nooit. En omdat jij dat donders goed doorhad ben ik met je getrouwd en ben jij, Nelie, een zeemansvrouw geworden. Mijn zeemansvrouw, waar ik trots op ben en waar ik zielsveel van hou. *(hij neemt haar in zijn armen en kust haar terwijl het langzaam donker wordt. Zij gaan af en terwijl het licht weer opgaat komt Evert weer het toneel op en gaat weer aan tafel zitten)*

Evert: Ja, ja, Pieter van Sijmen, de zeeman. Hij heeft datzelfde jaar nog zijn vaste aanstelling gekregen als loodsschipper. Helaas is hij een paar jaar later in een vliegende storm op de Noordzee overboord geslagen van een Duitse schoener en verdronken. Zijn lichaam is een paar weken later aangespoeld bij Kijkduin en hij is hier begraven. Nelie was dus al betrekkelijk jong weduwe. Toch is ze later weer hertrouwd en raad eens met wie... Ja, met Rooie Roel. Martje was gestorven in het kraambed van haar vierde kind en Roel had al een paar huishoudsters versleten, die geen van allen met de kinderen overweg konden. Na lange aarzeling heeft hij tenslotte Nelie gevraagd om te komen helpen. Zij was dol op kinderen en toen zijn ze tenslotte getrouwd, maar toen ze op hoge leeftijd overleed is ze hier begraven, bij haar Pieter. *(er klinkt geluid van vrolijke stemmen, gelach en muziek van een accordeon)* Een feestje. Dirk Daalder en Guurtje van der Plas zijn twaalfenhalf jaar getrouwd. Het koperen bruidspaar zogezegd. Ik

weet niet of zoiets aan de overkant nog gevierd wordt, misschien komen ze er niet eens meer aan toe. Hier wordt elke gelegenheid nog aangegrepen om er wat van de maken. Dirk was voorbestemd om het werk van zijn vader met de schapen over te nemen, maar daar had Dirk heel geen zin in. Hij zag meer in de bollen. De oude Daalder had behoorlijk de pest in. Zijn oudste zoon, Jan, was al naar Australië geëmigreerd, maar de jongste zoon, Bertje had er wel zin in en zo kwam alles toch nog goed. En wat dacht je dat Jan in Australië ging doen? Juist, in de schapen. *(het hele toneel wordt verlicht. Tafeltjes en stoeltjes worden aangeschoven. Het geroezemoes wordt luider, kortom, het wordt een feestje, Evert mengt zich onder gasten. Er klinkt een stem boven het rumoer uit. Dat is)*

Geert: De lampies brachten gister toch nog een aardig centje op, vond je ook niet Bert?

Bert: *(en paar tafeltjes verder)* Viel me nog tegen, Geert. Ik had gerekend op een paar stuivers meer per kilo levend gewicht.

Dirk: *(de bruidegom)* Hé jongens, geen gekles over lampies en levend gewicht. We hebben nou een feessie. Ik begin toch ook niet over de prijs van krokussen en narcissen.

Bert: Ik begin er niet over, dat was Geert.

Dirk: Maar jij gaat er maar al te graag op in.

Jan sr.: *(de vader van de jongens)* Je weet dat het nou eenmaal zijn lust en zijn leven is. Jij hebt de bollen en hij heeft de schapen.

Dirk: Kan wel wezen vader, maar het is nou ons feessie, wat jij Guurtje.

Guurtje: *(de vrouw van Dirk en dus de bruid)* Zo is het maar net Dirk. *(tegen haar schoonvader)* Hier pa, neem er nog eentje. Het is niet voor de varkens gebrouwen moet je maar denken en niet voor de schapen ook.

Barendje: *(vrouw van Jan sr.)* Rustig aan Jan. We moeten nog naar huis ook.

Jan sr.: Naar huis, naar huis? 't Is om de hoek. *(iemand begint te zingen en het gezang wordt overgenomen)* En we gaan nog niet naar huis... *(enzovoort. Algemeen gelach en gejoel. Er gaan schalen rond met kaas en worst)*

Dirk: Bert. *(hij moet zijn stem verheffen om boven het rumoer uit te komen)* Bert! *(het wordt wat stiller)* Bertje, vertel jij dat verhaal eens van Willem van Wierden.

Geert: Gekke Willem?

Dirk: Ja, die. Bertje vertelde me laatst een verhaal over hem. Ik denk niet dat jullie dat ooit gehoord hebben. Vertel op Bertje.

Bert: *(een beetje afwerend)* Dat kan ik nou niet doen en het is ook zo lang geleden gebeurd. Het was louter toeval dat ik het gehoord heb.

Allen: *(door elkaar heen)* Vertel op Bertje. Je maakt ons nieuwsgierig. Toe nou Bert. Willem is er toch allang niet meer. Je doet er niemand kwaad mee. *(enzovoort)*

Bert: *(schoorvoetend)* Nou, vooruit dan maar, omdat jullie zo aandringen. *(iedereen zet zich om te luisteren)* Alhoewel Willem al weer een jaar of wat dood is, hebben de meesten van jullie hem nog wel gekend, of in ieder geval van hem gehoord. Willem was wat je noemt een mannetjesputter, een strandjutter eerste klas. De strandvonder heeft wat met hem te stellen gehad, maar hem nooit echt kunnen betrappen.

Geert: Kennen jullie dat verhaal van dat vat whisky? Wil je dat soms vertellen Bert?

Bert: Nee Geert, dat verhaal kennen we allemaal wel. Nee, het is een heel ander verhaal. Over zijn tocht naar Amsterdam.

Guurtje: Gut, ik wist niet dat hij ooit naar de overkant geweest is.

Bert: Nee Guurtje, dat wist ook eigenlijk niemand, maar het schijnt toch een keer gebeurd te zijn. Waarom, dat vertelt het verhaal niet, en ik denk dat Willem het ook liever geheim had gehouden, maar het is toch op de één of andere manier uitgelekt. Ik vertel het zoals ik het gehoord heb en als ik lieg dan lieg ik in commissie moet je maar denken. Hij wou het zo geheim houden dat hij niet met de boot is meegegaan, maar met zijn eigen vlet is overgestoken. Daar is ie op de trein gestapt. Hij had nog bijna geduvel gekregen, omdat hij niet wist dat je ook een kaartje moest kopen. Hij stond wat je noemt als een kat in een vreemd pakhuis. Een spoorman vertelde hem wat hij moest doen. Gelukkig hoefde hij niet over te stappen, want anders was het misschien toch nog fout gegaan, maar hij kwam zonder ongelukken in Amsterdam. Toen hij het Centraal Station uitkwam keek hij zijn ogen uit. Zo'n drukte had hij van zijn levensdagen nog niet gezien. En iedereen scheen haast te hebben. Op het eerste het beste terras ging hij zitten en bestelde een biertje. Hij moest meteen betalen. "Jij bent aardig aan de prijs m'n jong," zei hij, "drie gulden voor een biertje. Bij de slijter bij ons om de hoek betaal je nog geen tientje voor een heel kratje." "Dan ging ik maar gauw terug naar die negorij van je, vader," zei de ober. Dat liet Willem zich niet zeggen en het was nog bijna bakkeleien geworden.

Jan sr.: Wat wil je. Willem was een heethoofd. Dat weet jij ook nog wel, hè vader?

Opa: Ja, ja, heet. Dat hebben ze ook beloofd, net wat je zegt.

Guurtje: Nee opa, het gaat over Willem van Wierden, die zo heet gebakerd was.

Opa: Heb jij gebakerd, Guurtje. Bij wie?

Guurtje: Nee opa, Bertje vertelt een verhaal over Willem van Wierden.

Opa: Willem van Wierden? Nou, dat was en mooie hoor. Ik weet nog dat

hij een keer naar Amsterdam is gegaan. *(algemene hilariteit)*

Guurtje: Dat verhaal vertelt Bertje nou net.

Opa: Bertje? Hoe kan Bertje dat nou weten. Bertje was nog niet eens geboren.

Guurtje: Maar hij heeft het gehoord.

Opa: Niet van mij.

Guurtje: Nee, opa, niet van u. Vertel maar verder, Bert. *(opa zakt weer weg)*

Dirk: Vergeet niet om nog wat te nemen, mensen. Het staat er voor. *(sommigen bedienen zich, terwijl Bert zijn verhaal vervolgt)*

Bert: Om een lang verhaal kort te maken. Willem komt terecht in de rosse buurt. Hij bezoekt een aantal cafés op de Zeedijk, want lopen maakt dorstig, nietwaar? Trouwens, lopen niet alleen. Wat hij daar niet allemaal zag. Zoveel bloot had Willem nog nooit bij elkaar gezien. Ja, op het strand, maar dat was heel wat anders. Hier zaten ze gewoon voor het raam of stonden ze voor de deur met bijna niks an. Willem, Willem, dacht hij, dat is nog eens wat anders dan blonde Mien uit de Schaapskooi.

Opa: *(zingt)* Blonde Mientje heeft een hart van prikkeldraad.

Barendje: Stil vader, Bertje vertelt.

Opa: *(verontwaardigd)* Hij had het toch over blonde Mientje.

Barendje: Ja vader, maar over een andere blonde Mien.

Opa: Nou, die uit de Schaapskooi mocht er anders best wezen.

Barendje: Vader toch.

Bert: *(vertelt verder)* Daar was er eentje bij die Willem wel zag zitten. Een mooie, lange, zwartharige. Hij was er al een paar keer langs gelopen zo op de manier van, doet ie het of doet ie het niet. Nou, Willem deed het en hij ging naar binnen. *(hij pauzeert even om een slokje te nemen)*

Stemmen: *(door elkaar)* Ga door Bertje, vertel verder. Het wordt juist spannend. Toe nou, Bert. *(enzovoort)*

Bert: Ja rustig, ik krijg er een droge keel van. *(hij neemt nog een slok)*
Nou dan. Hij was door de drank al aardig verhit geworden en de lange, zwartharige droeg daar nog haar steentje aan bij.

Barendje: Nee maar. Zoiets doe je toch niet, hè vader?

Opa: Wat? Wat zeg je?

Barendje: Dat je als man niet zomaar met een vreemde vrouw kan meegaan.

Opa: Dat moet je nou niet zeggen, Barendje. Ik weet nog goed, dat ik eens met een vreemde vrouw op stap geweest ben. Dat was in...

Barendje: Vader toch.

Opa: Ja, ik weet het nog goed. Dat vrouwtje kwam van de vaste wal. Wat je noemt een mooi wijveke, met alles er op en er aan.

Jan sr.: *(stomverbaasd)* Daar heb je me nooit wat van verteld, vader.

Opa: Hoeft ook niet jongen. Je hoeft ook niet alles te weten.

Jan sr.: Wist moeder daarvan?

Opa: Natuurlijk jongen. Voor je moeder heb ik nooit geheimen gehad.

Barendje: En vond ze dat goed?

Opa: Natuurlijk meissie. Ze was er nog groos op ook. Ik weet het nog als de dag van gisteren. Ik reed met paard en kar hier op de Zandweg. Het was prachtig weer. Het was zelfs warm voor de tijd van het jaar. Niemand te zien, maar daar stond tegen het hek van mijn stuk land dat mooie vrouwtje. Ik zag meteen dat ze niet van hier was en ik moest door dat hek met mijn kar. Ik spring van de bok en zeg: Zou u zo goed willen zijn even opzij te gaan, want ik zou er graag door willen. Ze kijkt me aan met een paar grote, verschrikte ogen. Mooie, grote, blauwe ogen. *(hij is er blijkbaar nog van onder de indruk)* Ik zeg nog: U hoeft niet te schrikken hoor, maar wat moet u hier zo alleen op de Zandweg. Nou, zegt ze, ik moet naar de boerderij van Van Vlaanderen... Ja, zeg ik, dan ben je wel op de goede weg, maar dat is nog een heel eind. Zijn ze je niet komen halen? Nee, zei ze, ze weten niet eens dat ik kom. En toen keek ze me toch zo hulpeloos aan. Ik smolt helemaal weg. Ik zeg: Nou, kom maar op, meid, spring maar op de kar. Ik breng je wel effe.

Barendje: En deed ze dat? Zomaar bij een vreemde man op zo'n stille weg?

Opa: Waarom niet? Ze klom op de bok en ik bracht haar naar de boerderij van Jan van Vlaanderen. Onderweg vertelde ze mij dat ze een nicht van Jan z'n vrouw was. We hebben gezellig zitten kletsen. *(hij is weer even stil, in gedachten)* Een mooi vrouwtje. Ik moet er nog wel eens aan denken.

Barendje: *(opgelucht)* Het was dus heel onschuldig. Hè, ik dacht al.

Opa: Ja, wat dacht jij dan. *(hij is wat moe van het vertellen en kijkt wat verbaasd om zich heen, zich realiserend, dat iedereen naar hem heeft geluisterd. Verlegen)* Nou ja, let maar niet op mij.

Jan sr.: *(verbaasd)* Wil je wel geloven, dat ik hem nog nooit zo lang achter elkaar heb horen praten. Als je me nou. We zouden helemaal vergeten dat Bert dat verhaal over Willem van Wierden vertelde.

Dirk: Ja, vertel verder, Bert. Willem was gek op die zwartharige.

Bert: Ik weet haast niet meer waar ik gebleven was. O, ja. Ik weet het al weer. Willem gaat dus dat kamertje binnen en denkt: Ha, nou gaat het gebeuren, maar hij kwam van een kouwe kermis thuis. Hoe meer de zwarte uittrok, hoe minder bleek ze te bezitten. Haar weelderige vormen bleken uit kunstmiddelen te bestaan... Willem raakte door het lint en begon die zwarte af te tuigen, maar hij had buiten de waard gerekend, want uit een andere kamer kwam een reusachtige kerel en

toen kreeg Willem er toch van langs, dat de honden er geen brood van lusten. De politie kwam er aan te pas en Willem moest mee naar het bureau. Op de Warmoesstraat hebben ze hem een beetje opgekalefaterd.

Allen: *(stemmen)* Die Willem. Hoe is het mogelijk. Dat zou je toch niet gedacht hebben. *(enzovoort)*

Bert: Maar 't mooiste van alles was, dat Willem geen cent meer op zak had. Bij de vechtpartij was hij zijn knip kwijtgeraakt. Nou ja, kwijtgeraakt. Zijn retourtje had hij echter nog in zijn zak. Ze hebben hem naar de trein gebracht en Willem is met zijn vlet weer op het eiland gekomen.

Barendje: Die Willem. Wie haalt er ook zulke malle fratsen uit. Dat pak slaag had hij dubbel en dwars verdiend.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto